

Beslutningsforslag nr. B 159. Fremsat den 23. april 2003 af justitsministeren (Lene Espersen)

Forslag til folketingsbeslutning

om udkast til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale

»Folketinget meddeler sit samtykke til, at Danmark i Rådet for Den Europæiske Union medvirker til vedtagelsen af udkastet til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale.«

Bemærkninger til forslaget

Indholdsfortegnelse

1.	Formålet med fremsættelse af forslaget til folketingsbeslutning.....	6799
2.	Forslagets hovedpunkter	6800
3.	Baggrunden for udkastet til rammeafgørelse.....	6801
4.	Indholdet af udkastet til rammeafgørelse	6802
5.	De lovgivningsmæssige konsekvenser af udkastet til rammeafgørelse	6806
5.1.	Anvendelsesområde	6808
5.2.	Materielle betingelser	6808
5.2.1.	Mistankegrundlag og indikationsbetingelser	6808
5.2.2.	Kriminalitetskrav.....	6808
5.3.	Afslagsgrunde.....	6808
5.4.	Udsættelsesgrunde	6809
5.5.	Kompetence og fremgangsmåde.....	6809
5.6.	Tvangsmidler	6810
5.7.	Varighed.....	6810
5.8.	Erstatning	6810

1. Formålet med fremsættelse af forslaget til folketingsbeslutning

Formålet med fremsættelse af forslaget til folketingsbeslutning er efter grundlovens § 19 at opnå Folketingets samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne medvirker til Rådet for Den Europæiske Unions vedtagelse af et udkast til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale.

Udkastet til rammeafgørelse er på grundlag af et forslag fra Den Franske Republik, Kongeriget Sverige og Kongeriget Belgien udarbejdet bl.a. med hjemmel i artikel 34, stk. 2, litra b), i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), hvorefter Rådet på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med enstemmighed kan vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Rammeafgørelser er et retsinstrument, som Den Europæiske Union efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden den 1. maj 1999 kan benytte sig af inden for det mellemstatslige samarbejde på det politimæssige og strafferetlige område (TEU afsnit VI). Rammeaf-

gørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Rammeafgørelser indebærer ikke umiddelbar anvendelighed.

Rammeafgørelser har således karakter af en folkeretlig bindende forpligtelse for medlemsstaterne, der indtræder ved Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen. Medlemsstaterne vil være forpligtede til at sikre gennemførelsen af rammeafgørelsen i national ret, herunder om nødvendigt i kraft af lovgivningsmæssige initiativer.

På den baggrund forudsætter Danmarks medvirken til Rådets vedtagelse af rammeafgørelser, der kræver ændringer af dansk lovgivning, Folketingets forudgående samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1.

Denne fremgangsmåde blev i øvrigt anvendt i forbindelse med Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen om styrkelse af beskyttelsen mod falskmøntneri ved hjælp af strafferetlige og andre sanktioner i forbindelse med indførelsen af euroen, jf. Folketingstidende 1999-2000, Tillæg A, spalte 7738-7747, og i forbindelse med Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen om

den europæiske arrestordre og overgivelsesprocedurerne mellem den Europæiske Unions medlemsstater, jf. Folketingstidende 2001-2002, Tillæg A, spalte 5277-5310.

Udkastet til rammeafgørelse om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale indeholder på en række punkter bestemmelser, der nødvendiggør ændringer af dansk lovgivning.

Danmarks medvirken til Rådets vedtagelse af rammeafgørelsen forudsætter derfor Folketingets forudgående samtykke, jf. grundlovens § 19, stk. 1.

På den baggrund fastholdt Danmark på rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002, hvor der blev opnået politisk enighed om udkastet til rammeafgørelse, et parlamentarisk forbehold over for udkastet til rammeafgørelse.

Det græske formandskab sigter mod, at udkastet til rammeafgørelse vil kunne vedtages på et rådsmøde under græsk formandskab i løbet af første halvår af 2003, og formålet med beslutningsforslaget er at gøre det muligt for Danmark at hæve det parlamentariske forbehold og medvirke til vedtagelsen af rammeafgørelsen.

Lovforslag med henblik på rammeafgørelsens gennemførelse i dansk ret vil i givet fald kunne fremsættes i løbet af en senere folketingssamling.

2. Forslagets hovedpunkter

Formålet med udkastet til rammeafgørelse om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale – d.v.s. den midlertidige fratagelse af rådigheden herover - er at forenkle og effektivisere procedurerne i forbindelse med indefrysning af formuegoder eller bevismidler i udlandet som led i retsforfølgning af strafbare forhold, således at en kendelse om beslaglæggelse af f.eks. bevismateriale, hurtigt kan fuldbyrdes i det land, hvor bevismaterialet befinder sig.

Procedurerne i forbindelse med fuldbyrdelse af en retsafgørelse i udlandet er komplicerede, og det tager ofte meget lang tid at få en afgørelse om f.eks. beslaglæggelse af et formuegode gennemført i udlandet. Dette indebærer risiko for, at formålet med beslaglæggelsen forspildes, og at mulighederne for at sikre et bevismiddel med henblik på strafforfølgning eller strafbart udbytte med henblik på konfiskation forringes.

I konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere i oktober måned 1999 er det forudsat, at princippet om gensidig anerkendelse også bør gælde kendelser afsagt under straffesagens forberedelse, især når det giver de kompetente myndigheder mulighed for hurtigt at sikre bevismateriale og beslaglægge

aktiver, der let kan flyttes. Udarbejdelsen af EU-regler om gensidig anerkendelse af og fuldbyrdelse af retsafgørelser om indefrysning af formuegoder eller bevismidler er i øvrigt blevet fremskyndet på baggrund af terrorangrebene i USA den 11. september 2001 og som led i bestræbelserne på at styrke indsatsen over for finansiering af terrorisme.

De forenklede procedurer vil endvidere kunne medvirke til, at varetægtsfængslingsperioder i visse tilfælde vil kunne forkortes, fordi bevismidler og formodet strafbart udbytte hurtigere kan indefrysnes, og behovet for at varetægtsfængsle en mistænkt på grundlag af en antagelse om, at den pågældende vil bortskaffe bevismateriale, derved hurtigere vil ophøre.

Udkastet til rammeafgørelse indeholder bestemmelser, der fastlægger i hvilke tilfælde medlemsstaterne vil være forpligtede til at fuldbyrde en indefrysningsskendelse fra en anden medlemsstat. Udkastet fastlægger herudover bestemmelser om, i hvilke tilfælde medlemsstaterne kan afslå at fuldbyrde en indefrysningsskendelse fra en anden medlemsstat.

Retsplejeloven indeholder ikke bestemmelser om indefrysning, men det må lægges til grund, at begrebet indefrysning, der er anvendt i udkastet til rammeafgørelse, svarer til beslaglæggelse, som er reguleret i retsplejeloven.

Udkastet til rammeafgørelse fastlægger endvidere, hvilke lovovertrædelser der kan danne grundlag for anerkendelse og fuldbyrdelse af en udenlandsk kendelse om indefrysning. Der sondres i den forbindelse mellem lovovertrædelser på en såkaldt positiv-liste og andre lovovertrædelser.

Positiv-listen omfatter en række alvorlige lovovertrædelser, herunder terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn, ulovlig handel med narkotika, manddrag og racisme, for så vidt de kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst tre år i den begærende medlemsstat. Der gælder derimod ikke et krav om dobbelt strafbarhed, d.v.s. at forholdet ikke nødvendigvis skal være strafbart i den anmodede medlemsstat. Da de lovovertrædelser, der er omfattet af positiv-listen, som udgangspunkt vil være strafbare i alle medlemsstater, er betydningen af udkastet til rammeafgørelse på dette punkt navnlig, at der ikke skal foretages en indgående kontrol af, om lovovertrædelser ligeledes er strafbar i den anmodede medlemsstat. En tilsvarende ordning, herunder for så vidt angår positiv-listens indhold, er etableret som led i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og overgivelsesprocedurerne mellem den Europæiske Unions medlemsstater.

F. t. beslutn. vedr. indefrysning af formuegoder eller bevismateriale

Herudover indeholder udkastet til rammeafgørelse en række fakultative afslagsgrunde, der begrænser pligten til at anerkende og fuldbyrde en udenlandsk kendelse om indefrysning, selv om lovovertrædelsen er omfattet af positiv-listen. Det vil bl.a. være muligt at afslå at fuldbyrde en indefrysningkendelse, hvis fuldbyrdelsen vil stride mod forbudet mod dobbelt strafforfølgning (det såkaldte »ne bis in idem«-princip).

Med hensyn til lovovertrædelser uden for positiv-listen vil der som hidtil kunne stilles krav om, at forholdet er strafbart efter national ret, ligesom afslagsgrundene ligeledes begrænser pligten til at anerkende og fuldbyrde en udenlandsk kendelse om indefrysning for disse lovovertrædelser.

En gennemførelse af rammeafgørelsen i dansk ret vil nødvendiggøre lovændringer. Den væsentligste lovgivningsmæssige konsekvens af rammeafgørelsen vil være, at der skal fastsættes nærmere regler for fuldbyrdelse af kendelser fra andre EU-lande om indefrysning - det vil sige beslaglæggelse - af formuegoder eller bevismidler bl.a. med henblik på, at der ikke foretages en nærmere efterprøvelse af mistankegrundlaget og nødvendigheden af indefrysningen, ligesom der i forhold til visse forbrydelser ikke vil skulle foretages en nærmere prøvelse af, om der er tale om strafbare forhold efter dansk ret. Endvidere vil der ved fuldbyrdelse af en udenlandsk indefrysningkendelse efter rammeafgørelsens regler ikke kunne stilles krav om, at kendelsen vedrører en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale.

3. Baggrunden for udkastet til rammeafgørelse

Det følger af artikel 29 i TEU, at Unionen har som mål at give borgerne et højt trykniveau i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Det følger endvidere af artikel 29, at dette mål skal nås både ved at forebygge og bekæmpe organiseret og anden kriminalitet, især terrorisme, menneskehandel og overgreb mod børn, ulovlig narkotikahandel og ulovlig våbenhandel, korruption og svig, gennem tættere samarbejde mellem medlemsstaternes retlige og andre kompetente myndigheder.

Efter TEU artikel 31, litra a, omfatter det strafferetlige samarbejde bl.a. initiativer til fremme af samarbejdet vedrørende retspleje og fuldbyrdelse af afgørelser mellem medlemsstaterne.

På sit møde i december måned 1998 godkendte Det Europæiske Råd en handlingsplan udarbejdet af Rådet og Kommissionen med henblik på gennemførelse af Amsterdam-traktatens bestemmelser om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Et af formåle-

ne med planen er, at der gennem fælles handling inden for det politimæssige og strafferetlige samarbejde skal iværksættes en intensiveret indsats for bl.a. at forebygge og bekæmpe organiseret kriminalitet, navnlig terrorisme, menneskehandel, overgreb mod børn, ulovlig våbenhandel, korruption samt svig.

Målet skal bl.a. nås gennem et tættere samarbejde mellem medlemsstaternes politimyndigheder og de retlige myndigheder.

I forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 blev rammerne for det fremtidige arbejde med henblik på gensidig anerkendelse af kendelser og domme i straffesager fastlagt, jf. konklusionernes pkt. 33, 36 og 37, der har følgende indhold:

»33. En øget gensidig anerkendelse af retsafgørelser og domme vil sammen med den nødvendige indbyrdes tilnærmelse af lovgivningen kunne lette samarbejdet mellem myndighederne og fremme den retlige beskyttelse af den enkeltes rettigheder. Det Europæiske Råd støtter derfor princippet om gensidig anerkendelse, der efter dets mening bør være hjørnestenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civilretlige og det strafferetlige område. Princippet bør gælde for såvel domme som andre afgørelser truffet af retlige myndigheder.«

»36. Princippet om gensidig anerkendelse bør også gælde kendelser, der afsiges under straffesagens forberedelse, især når de giver de kompetente myndigheder mulighed for hurtigt at sikre bevismateriale og beslaglægge aktiver, der let kan flyttes; bevismateriale, der på lovlig vis er indsamlet af myndighederne i en medlemsstat, bør kunne fremlægges for domstolene i de øvrige medlemsstater under hensyn til de dér gældende regler.«

»37. Det Europæiske Råd anmoder Rådet og Kommissionen om inden december 2000 at vedtage et program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse. I forbindelse med dette program bør der også sættes et arbejde i gang med hensyn til et europæisk tvangsfuldbyrdesdokument og de aspekter af retsplejen, som det skønnes nødvendigt at vedtage fælles minimumsstandarder for, således at princippet om gensidig anerkendelse lettere kan gennemføres under overholdelse af medlemsstaternes grundlæggende retsprincipper.«

Rådet vedtog den 29. november 2000 i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske

Råds møde i Tampere et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager. Programmet lægger bl.a. op til vedtagelsen af et instrument, der gennemfører princippet om gensidig anerkendelse i forhold til indefrysning af bevismidler og aktiver.

Et forslag til en rammeafgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver og bevismateriale blev herefter fremsat af Frankrig, Sverige og Belgien den 30. november 2000.

På baggrund af terrorangrebene i USA den 11. september 2001 blev der afholdt et ekstraordinært råds-møde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 20. september 2001 med henblik på at drøfte mulighederne for at styrke bekæmpelsen af terrorisme.

På mødet nåede Rådet til enighed om en række konklusioner. Punkt 22 i konklusionerne har følgende ordlyd:

»22. Rådet vil snarest efter høring af Europa-Parlamentet vedtage udkastet til rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismateriale, hvis anvendelsesområde skal udvides til også at omfatte terrorismerelaterede lovovertrædelser, samt udkastet til direktiv om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge.«

På det fælles rådsmøde (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse/økonomi og finans) den 16. oktober 2001 bekræftede Rådet, at det var indstillet på snarest muligt efter at have modtaget og drøftet Europa-Parlamentets udtalelse at vedtage udkastet til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismateriale, herunder i forhold til terrorismerelateret kriminalitet.

På rådsmødet (retlige og indre anliggender samt civilbeskyttelse) den 28. februar 2002 blev der herefter – med bl.a. et dansk parlamentarisk forbehold – opnået politisk enighed om udkastet til rammeafgørelse, ligesom Europa-Parlamentet den 11. juni 2002 har afgivet udtalelse om udkastet til rammeafgørelse.

Udkastet til rammeafgørelse har løbende været forelagt for Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg til orientering.

4. Indholdet af udkastet til rammeafgørelse

Formålet med udkastet til rammeafgørelse om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale er at for-

enkle og effektivisere procedurerne i forbindelse med indefrysning af formuegoder eller bevismidler i udlandet, således at en kendelse om beslaglæggelse af f.eks. bevismateriale hurtigt kan fuldbyrdes i det land, hvor bevismaterialet befinder sig.

Rammeafgørelsen indebærer, at princippet om gensidig anerkendelse gennemføres for så vidt angår indefrysningskendelser. Anmoder en medlemsstat således om fuldbyrdelse af en kendelse om indefrysning af et formuegode eller et bevismiddel, skal denne anmodning imødekommes, medmindre der foreligger en af de afslagsgrunde, som fremgår af udkastet til rammeafgørelse. Med henblik på at forenkle procedurerne i forbindelse med denne form for bistand erstattes de traditionelle retsanmodninger med en attest, der indeholder de oplysninger, som den fuldbyrdende stat har behov for med henblik på fuldbyrdelse af indefrysningskendelsen, og som har karakter af en anmodning om indefrysning. Attesten fremsendes til det fuldbyrdende land sammen med selve kendelsen om indefrysning.

For at understrege forskellen mellem på den ene side traditionel bistand med henblik på fuldbyrdelse af nationale retsafgørelser i udlandet og på den anden side gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse på grundlag af bestemmelserne i rammeafgørelsen, anvender udkastet til rammeafgørelse en række nye begreber. I udkastet anvendes begrebet »udstedelsesstat« i stedet for »den begærende stat« og »fuldbyrdesstat« i stedet for »den anmodede stat«. Da ingen af disse nye begreber har en anden indholdsmæssig betydning, anvendes de gældende begreber i forbindelse med gennemgangen af udkastet til rammeafgørelse og de lovgivningsmæssige konsekvenser af udkastet. Det begærende land er således det land, der har afsagt, godkendt eller på anden måde bekræftet en indefrysningskendelse, og det anmodede land er det land, der skal anerkende og fuldbyrde en indefrysningskendelse.

Udkastet til rammeafgørelse fastlægger, i hvilke tilfælde medlemsstaterne vil være forpligtede til at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om indefrysning af formuegoder eller bevismidler truffet i en anden medlemsstat. Udkastet fastlægger herudover, i hvilke tilfælde medlemsstaterne kan afslå at anerkende og fuldbyrde en sådan afgørelse.

Udkastet til rammeafgørelse er opdelt i tre afsnit:

Afsnit 1 (artikel 1 – 3): Almindelige principper, herunder anvendelsesområde.

Afsnit 2 (artikel 4 – 12): Proceduren for anerkendelse og fuldbyrdelse af indefrysningskendelser.

Afsnit 3 (artikel 13 – 15): Afsluttende bestemmelser.

Det bemærkes, at den endelige sproglige udformning af udkastet og den endelige nummerering af de enkelte bestemmelser i udkastet afventer en juridisk-sproglig gennemgang.

Præambelen i udkastet til rammeafgårelsen indeholder en række betragtninger, som har betydning for fortolkningen og anvendelsen af rammeafgårelsen. Præambelbetragtningerne tager bl.a. sigte på at sikre overholdelsen af grundlæggende retsprincipper i forbindelse med fuldbyrdelsen af indefrysningsskendelser.

Efter præambelbetragtning nr. 6 kan intet i rammeafgårelsen fortolkes som et forbud mod at nægte at indefryse formuegoder, for hvilke der er afsagt en indefrysningsskendelse, hvis der er objektive grunde til at formode, at indefrysningsskendelsen er afsagt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde. Endvidere anføres det, at rammeafgårelsen ikke er til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige bestemmelser om ret til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier.

Det følger af artikel 1, at formålet med rammeafgårelsen er at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat skal anerkende og på sit område fuldbyrde en indefrysningsskendelse afsagt af en judicial myndighed i den anden medlemsstat.

Det følger imidlertid udtrykkeligt af artikel 1, at rammeafgårelsen ikke indebærer nogen ændring af pligten til at respektere grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er knæsat ved artikel 6 i TEU. I artikel 6 i TEU nævnes bl.a., at Unionen bygger på respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder og retstatsprincippet, og at Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, der følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Retten til retfærdig rettergang er en af de grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Artikel 2 indeholder definitioner af de begreber, der anvendes i rammeafgårelsen. Udstedelsesstaten defineres således som den medlemsstat, i hvilken en judicial myndighed som defineret i udstedelsesstatens nationale ret har udstedt, godkendt eller på anden vis bekræftet en kendelse om indefrysning i forbindelse med en straffesag. Fuldbyrdelsesstaten er den medlemsstat, på hvis område formuegodet eller bevismaterialet befinder sig.

Efter bestemmelsen er en indefrysningsskendelse enhver foranstaltning, der er truffet af en kompetent judicial myndighed i udstedelsesstaten med henblik på midlertidigt at forhindre enhver destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af formuegoder, der kan konfiskeres, eller af bevismateriale.

Et formuegode defineres som et formuegode af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder samt juridiske dokumenter og papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over formuegoder, når de pågældende formuegoder af den myndighed, der anmoder om indefrysning, anses for at være udbyttet fra en af de lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 3, eller et aktiv, der helt eller delvis svarer til værdien af et sådant udbytte, eller redskaber eller genstande anvendt i forbindelse med en sådan lovovertrædelse.

Endelig defineres bevismateriale som genstande, dokumenter eller data, der kan fremlægges som bevis ved strafferetlig forfølgning af en lovovertrædelse omfattet af artikel 3.

Artikel 3 i forslaget til rammeafgårelse fastlægger anvendelsesområdet for rammeafgårelsen. Rammeafgårelsen finder anvendelse på indefrysningsskendelser, der afsiges med henblik på:

- a) Sikring af bevismateriale.
- b) Efterfølgende konfiskation af et formuegode.

I artikel 3 sondres der for så vidt angår anvendelsesområdet mellem de lovovertrædelser, der er omfattet af en positiv-liste, og de lovovertrædelser, der ikke er omfattet af listen. Positiv-listen svarer til den positiv-liste, som anvendes i rammeafgårelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre m.v.

Positiv-listen omfatter en lang række forbrydelser, der principielt er strafbare i alle EU-lande og betragtes som alvorlige forbrydelser. Listen omfatter deltagelse i en kriminel organisation, terrorisme, menneskehandel, seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi, ulovlig handel med narkotika, ulovlig handel med våben, bestikkelse, svig, hvidvaskning, falskmøntneri, IT-kriminalitet, miljøkriminalitet, menneskesmugling, manddrag, handel med organer, bortførelse, racisme, røveri, illegal handel med kulturhistoriske genstande, afpresning, forfalskning af dokumenter, forfalskning af betalingsmidler, ulovlig handel med hormoner, ulovlig handel med radioaktive materialer, biltyveri, voldtægt, ildspåsættelse, forbrydelser omfattet af Den Internationale Krigsforbryderdomstols straffemyndighed, kapring af flyvemaskiner og skibe samt sabotage. Listen er udarbejdet med udgangspunkt i de lovovertrædelser, som er omfattet af Europol-konventionen og bilaget til denne konvention.

Rådet kan med enstemmighed beslutte at føje yderligere lovovertrædelser til positiv-listen.

En række af de forbrydelser, som fremgår af positiv-listen, er omfattet af EU-instrumenter, der forpligter medlemsstaterne til at kriminalisere nærmere opregnede strafbare handlinger. Det bemærkes i den forbindelse, at Rådet i en erklæring i tilknytning til rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre m.v. tilkendegav, at Rådet i overensstemmelse med artikel 31, litra e, i TEU vil fortsætte arbejdet med den indbyrdes tilnærmelse af definitionerne af de lovovertrædelser, der er omfattet af positiv-listen i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre m.v. med henblik på at opnå den samme retlige forståelse blandt medlemsstaterne. Endvidere blev der i en råds erklæring, der blev afgivet med henblik på optagelse i Rådets mødeprotokol i forbindelse med vedtagelsen af rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre m.v., medtaget præciserende forklaringer for så vidt angår bl.a. sabotage, pengeafpresning, racisme og fremmedhad.

Hvis en kendelse om indefrysning vedrører en forbrydelse, som er omfattet af positiv-listen, og denne forbrydelse kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst tre år i den begærende medlemsstat, indebærer artikel 3 i udkastet til rammeafgørelse, at der ikke skal foretages en indgående kontrol af, om forbrydelsen tillige er strafbar i det land, der skal fuldbyrde kendelsen. Det bemærkes i den forbindelse, at de lovovertrædelser, der er omfattet af listen, som udgangspunkt vil være strafbare i alle medlemsstater, men at det afgørende er, at der er tale om forhold, der i det begærende land er defineret som en af de forbrydelser, der fremgår af positiv-listen.

Forslaget indeholder imidlertid en række bestemmelser, der begrænser forpligtelsen til at anerkende og fuldbyrde udenlandske kendelser om indefrysning, herunder en række bestemmelser om, i hvilke tilfælde fuldbyrdelse af en kendelse om indefrysning kan afslås.

For så vidt angår forbrydelser, der ikke er omfattet af positiv-listen, kan der gennemføres en kontrol af, om forholdet også er strafbart i det land, som skal fuldbyrde kendelsen. En anmodning om fuldbyrdelse af en udenlandsk kendelse om indefrysning kan således i disse tilfælde afslås, hvis forholdet ikke er strafbart i det land, der skal gennemføre indefrysningen. Der lægges imidlertid op til en fleksibel anvendelse af kravet om dobbelt strafbarhed, således at kravet om dobbelt strafbarhed anses for opfyldt, hvis de handlinger, der er beskrevet i kendelsen om indefrysning, svarer til en lovovertrædelse i fuldbyrdelseslandet.

Efter artikel 4 sendes indefrysningskendelser direkte mellem de judicielle myndigheder i henholdsvis det land, hvor kendelsen er afsagt, og det land, der skal fuldbyrde kendelsen. Ved fremsendelsen skal der vedlægges den i artikel 9 omhandlede attest, jf. nedenfor.

Storbritannien og Irland kan afgive en erklæring om, at indefrysningskendelser skal fremsendes via en central myndighed, dog således at eventuelle erklæringer ophører, når Schengen-konventionens bestemmelser om gensidig bistand i straffesager, der bygger på princippet om direkte fremsendelse til de kompetente myndigheder, måtte træde i kraft i forhold til Storbritannien og Irland.

Den judicielle myndighed i den begærende stat skal, hvis den ikke har kendskab til, hvilken juridisk myndighed i den anmodede stat der er kompetent, foretage alle nødvendige undersøgelser for at fremskaffe oplysninger herom fra den anmodede stat.

Når en juridisk myndighed i den anmodede medlemsstat modtager en indefrysningskendelse, som myndigheden ikke har kompetence til at anerkende og fuldbyrde, sender myndigheden kendelsen og den ledsagende attest videre til den myndighed, der er kompetent til at anerkende og fuldbyrde indefrysningskendelsen, og underretter den begærende stat herom.

Artikel 5 indebærer, at de kompetente judicielle myndigheder i den anmodede stat skal anerkende en indefrysningskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 4. Den anmodede stats kompetente myndigheder skal omgående træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fuldbyrde kendelsen på samme måde, som hvis det havde været en kendelse afsagt i den anmodede stat, medmindre myndighederne finder, at der er grundlag for at afslå anmodningen, eller at udsætte anerkendelsen og fuldbyrdelsen af kendelsen, jf. artiklerne 7 og 8, der er nærmere beskrevet nedenfor.

Beslutningen om anerkendelse og fuldbyrdelse af kendelsen om indefrysning skal træffes så hurtigt som muligt og så vidt muligt inden for 24 timer efter modtagelsen af kendelsen.

Medmindre det strider med grundlæggende retsprincipper i det anmodede land, skal dette land i forbindelse med anerkendelsen og fuldbyrdelsen overholde de formkrav og procedurer, som det udstedende land har angivet i kendelsen. Bestemmelsen svarer til artikel 4 i konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater.

Formuleringen af artikel 5 svarer i et vist omfang til de relevante bestemmelser i Rådets forordning af 2. december 2000 om retternes kompetence og om aner-

kendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I-forordningen).

Hvis indefrysningsskendelsen fuldbyrdes, skal den anmodede stats kompetente myndigheder omgående orientere den begærende stat herom.

Ethvert yderligere tvangsindgreb, som kendelsen kan give anledning til, skal gennemføres i overensstemmelse med national lovgivning i den anmodede stat.

Efter artikel 6 skal indefrysningen af formuegodet opretholdes i den anmodede stat, indtil denne har besvaret den anmodning, som den begærende stat skal fremsende i medfør af artikel 10, stk. 1, litra a) eller b), jf. nedenfor. Den anmodede stat kan dog efter høring fastsætte betingelser med henblik på at begrænse indefrysningens varighed. Forinden den anmodede stat ophæver indefrysningen, skal den underrette den begærende stat herom og samtidig give denne stat mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger.

I de tilfælde, hvor kendelsen om indefrysning ophæves af den begærende stats myndigheder, skal den begærende stats myndigheder omgående underrette den anmodede stat herom. Den anmodede stat ophæver herefter foranstaltningen så hurtigt som muligt.

Artikel 7 omhandler de tilfælde, hvor den anmodede stat kan afslå at anerkende og fuldbyrde en indefrysningsskendelse. Det fremgår af bestemmelsen, at den anmodede stat kan afslå at anerkende og fuldbyrde indefrysningsskendelsen, hvis den i artikel 9 omhandlede attest ikke foreligger, hvis den er mangelfuldt udfærdiget, eller hvis den er i åbenbar uoverensstemmelse med indefrysningsskendelsen.

Endvidere kan den anmodede stat afslå at anerkende og fuldbyrde kendelsen, hvis den person, som indefrysningsskendelsen vedrører, nyder immunitet eller privilegier, der efter lovgivningen i den anmodede stat gør det umuligt at fuldbyrde kendelsen. Denne bestemmelse vil bl.a. kunne finde anvendelse, hvis der er tale om beslaglæggelse af dokumenter hos en advokat, og disse dokumenter må anses for at være omfattet af reglerne om advokaters tavshedspligt, eller hvis der er tale om beslaglæggelse af aktiver tilhørende statsoverhoveder eller andre personer, der nyder immunitet.

Anerkendelse og fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis det på baggrund af oplysningerne om de strafbare handlinger i attesten må lægges til grund, at det vil være i strid med forbudet mod dobbelt strafforfølgning senere at overføre bevismidlet til den anmodende stat eller at konfiskere formuegodet.

Endelig kan anerkendelse og fuldbyrdelse afslås, hvis den lovovertrædelse, som kendelsen vedrører, ikke udgør en strafbar handling i den anmodede stat,

og lovovertrædelsen ikke er omfattet af positiv-listen i artikel 3.

I de tilfælde, hvor den begærende stat ikke har fremsendt den i artikel 9 nævnte attest, kan den anmodede stat i stedet for at afslå at anerkende og fuldbyrde kendelsen fastsætte en frist, inden for hvilken attesten skal foreligge, eller hvor de manglende oplysninger i attesten skal være fremsendt. Den anmodede stat kan endvidere vælge at acceptere et dokument svarende til attesten eller at se bort fra kravene til attesten.

Hvis den anmodede stat vil afslå at anerkende og fuldbyrde kendelsen, skal dette besluttes omgående og straks meddeles den begærende stat.

I de tilfælde, hvor det i praksis er umuligt at fuldbyrde en indefrysningsskendelse, fordi aktivet eller bevismidlet er forsvundet, destrueret eller ikke kan lokaliseres, skal den begærende stat ligeledes straks underrettes herom.

Artikel 8 vedrører de tilfælde, hvor den anmodede stat kan udsætte anerkendelse og fuldbyrdelse af kendelsen. Dette kan ske, hvis anerkendelse og fuldbyrdelse af kendelsen vil skade igangværende efterforskning i den anmodede stat, eller hvis aktivet eller bevismidlet allerede er beslaglagt i forbindelse med en strafferetlig efterforskning. Desuden kan anerkendelse og fuldbyrdelse udsættes, hvis anmodningen om indefrysning er fremsat med henblik på efterfølgende konfiskation, og det pågældende aktiv allerede er omfattet af en beslutning om arrest eller lignende. Udsættelse i sådanne tilfælde kan dog kun ske i det omfang, en beslutning om arrest eller lignende har fortrinset efter national ret frem for en efterfølgende national kendelse om beslaglæggelse i forbindelse med en straffesag.

Den begærende stat skal straks underrettes om en beslutning om at udsætte anerkendelsen og fuldbyrdelsen af kendelsen samt begrundelsen herfor og den forventede varighed af udsættelsen. Den anmodede stat skal sørge for straks at fuldbyrde kendelsen, når der ikke længere er grundlag for at udsætte anerkendelsen og fuldbyrdelsen.

Den anmodede stat skal underrette den begærende stat om enhver anden rådighedsbegrænsende foranstaltning, som formuegodet måtte blive underlagt.

Artikel 9 omhandler den attest, der skal udfærdiges i forbindelse med en anmodning om fuldbyrdelse af en indefrysningsskendelse. Efter bestemmelsen skal den kompetente myndighed i den begærende stat, der har afsagt kendelsen om indefrysning, undertegne attesten og attestere, at oplysningerne er korrekte. Attesten skal oversættes til den anmodede stats officielle sprog. Attesten skal bl.a. indeholde oplysninger om

den lovovertrædelse, som efterforskningen vedrører, kendelsens formål, hvilket aktiv eller bevismiddel kendelsen omhandler, og den foranstaltning, som den anmodede stat skal træffe som følge af kendelsen.

Artikel 10 vedrører den efterfølgende behandling af det beslaglagte. Bestemmelsen indebærer, at anmodningen om fuldbyrdelse af en indefrysningkendelse skal være ledsaget af en anmodning om, at det beslaglagte overføres til den begærende stat med henblik på anvendelse som bevis, en anmodning om konfiskation, eller en anmodning om, at det beslaglagte forbliver i den anmodede stat, indtil der foreligger en anmodning fra den begærende stat om fuldbyrdelse af en kendelse om konfiskation eller overførsel af det beslaglagte med henblik på anvendelse som bevis.

Det følger af bestemmelsen, at en anmodning om overførsel skal behandles i den anmodede stat i overensstemmelse med reglerne om gensidig retshjælp i straffesager, mens en anmodning om konfiskation skal behandles efter de internationale regler om fuldbyrdelse af udenlandske straffedomme, med den modifikation, at den anmodede stat ikke må afslå en anmodning om overførsel til den begærende stat med henblik på anvendelse som bevis med henvisning til, at kravet om dobbelt strafbarhed ikke er opfyldt, hvis den lovovertrædelse, som ligger til grund for indefrysningkendelsen, er omfattet af positiv-listen i artikel 3, stk. 2.

Efter artikel 11 skal medlemsstaterne gennemføre regler, der gør det muligt for den sigtede, tiltalte eller tredjepart at klage over en kendelse om indefrysning, uden at dette dog får opsættende virkning. Klagen skal behandles af de kompetente myndigheder i enten den anmodede stat eller den begærende stat i overensstemmelse med national ret. Der er dog ikke adgang til at indgive klage over indefrysningkendelsens substans i den anmodede stat. De judicielle myndigheder i den begærende stat skal orienteres om, at der er indgivet en klage og om de fremsatte anbringender med henblik på at kunne fremkomme med bemærkninger. Den begærende stat orienteres endvidere om klagens udfald. De kompetente myndigheder i den begærende og i den anmodede stat skal tage de nødvendige skridt for at lette adgangen for sigtede, tiltalte eller tredjepart til at indgive klage over en kendelse om indefrysning. Den begærende stat skal sikre, at eventuelle frister for indgivelse af klage over indefrysningkendelsen anvendes på en måde, der sikrer adgangen til effektive retsmidler.

Hvis den anmodede stat efter lovgivningen i det pågældende land er ansvarlig for skade forvoldt over for en sigtet, en mistænkt eller en tredjepart i forbindelse

med fuldbyrdelsen af indefrysningkendelsen, skal den begærende stat efter artikel 12 refundere ethvert beløb, som den anmodede stat har udbetalt i erstatning, medmindre erstatningen er begrundet i den adfærd, som den anmodede stat har udvist i forbindelse med fuldbyrdelsen.

Artikel 13 fastslår, at rammeafgørelsen også finder anvendelse for Gibraltar.

Artikel 14 og artikel 15 omhandler iværksættelse og ikrafttræden. Efter bestemmelsen skal medlemsstaterne på et tidspunkt, der endnu ikke er fastlagt, træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen. Det må forventes, at der i det endelige udkast til rammeafgørelse fastsættes en frist på ca. halvandet år efter vedtagelsen af rammeafgørelsen. Rammeafgørelsen træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i EF-Tidende.

5. De lovgivningsmæssige konsekvenser af udkastet til rammeafgørelse

Retsplejeloven indeholder som nævnt ovenfor ikke bestemmelser om indefrysning, men det må lægges til grund, at begrebet indefrysning, der er anvendt i rammeafgørelsen, omfatter beslaglæggelse, som er reguleret i retsplejeloven.

Retsplejeloven indeholder i øvrigt ikke særlige bestemmelser om fuldbyrdelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse.

Danmark har imidlertid tiltrådt den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (Retshjælpskonventionen), og det følger af artikel 1 i konventionen, at de kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med konventionens bestemmelser i videst muligt omfang at yde hinanden bistand med henblik på retsforfølgning af forbrydelser. Efter artikel 3 i konventionen skal den anmodede stat i overensstemmelse med national lovgivning efterkomme retsanmodninger, der vedrører en straffesag, og som fremsættes af den begærende stats judicielle myndigheder med henblik på fremskaffelse af beviser, herunder f.eks. beslaglæggelse eller udlevering af bevismateriale, akter eller dokumenter.

Danmark har endvidere tiltrådt den europæiske konvention af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold (Hvidvaskkonventionen). Det følger af Hvidvaskkonventionens artikel 11, at en part på anmodning fra en anden part, der har iværksat strafferetlig forfølgning eller retlige skridt med henblik på konfiskation, skal træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger som f.eks. indefrysning eller beslaglæggelse med henblik på at forhindre handel

med, overførsel af eller råden over formuegoder, der kan gøres til genstand for en anmodning om konfiskation, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

Desuden har Danmark tiltrådt Schengen-konventionen af 19. juni 1990, som i artikel 53 indeholder bestemmelse om, at anmodninger om retshjælp og svar herpå kan sendes direkte mellem de judicielle myndigheder.

For så vidt angår fuldbyrdelse af udenlandske straffedomme, herunder straffedomme der indebærer konfiskation, har Danmark tiltrådt den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger. Lov nr. 323 af 6. april 1986 om international fuldbyrdelse af straf m.v. med senere ændringer indeholder i kapitel 3 nærmere regler om fuldbyrdelse af afgørelser, som er omfattet af konventionen.

Der gælder ikke efter de internationale konventioner en absolut pligt for det anmodede land til at gennemføre en anmodning om beslaglæggelse. Efter Retshjælpskonventionens artikel 2 kan anmodninger om retshjælp afslås, hvis anmodningen vedrører en forbrydelse, der af den anmodede stat betragtes som en politisk forbrydelse eller en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse. Endvidere kan en anmodning afslås, hvis den anmodede stat finder, at imødekommelse af anmodningen vil kunne krænke den pågældende stats suverænitet, bringe dens sikkerhed i fare, stride mod dens almindelige retsprincipper eller skade andre livsvigtige interesser. Danmark har endvidere afgivet en erklæring vedrørende konventionens artikel 5, hvorefter Danmark har gjort gennemførelsen af en anmodning om beslaglæggelse afhængig af, at den lovovertrædelse, som kendelsen vedrører, udgør en strafbar handling efter dansk ret, og at gennemførelsen af anmodningen er mulig efter dansk lovgivning. Efter artikel 51 i Schengen-konventionen kan den anmodede stat endvidere afslå at imødekomme en anmodning om beslaglæggelse, hvis gennemførelsen af anmodningen ikke er forenelig med denne stats lovgivning. Efter artikel 18 i Hvidvaskkonventionen gælder der tilsvarende muligheder for at afslå at imødekomme en anmodning om beslaglæggelse, og i artikel 4 i konventionen om straffedommes internationale retsvirkninger er fuldbyrdelsen af en udenlandsk straffedom betinget af, at den lovovertrædelse, som straffedommen vedrører, udgør en strafbar handling efter national ret i den stat, der fuldbyrder dommen.

Uanset retsplejeloven ikke indeholder særlige bestemmelser om fuldbyrdelse af udenlandske kendelser

om beslaglæggelse, antages det med støtte i retspraksis, at udenlandske kendelser om beslaglæggelse kan gennemføres her i landet, hvis den kompetente myndighed i det land, hvor kendelsen er afsagt, fremsender en anmodning herom til de kompetente danske myndigheder. Anmodningen gennemføres i givet fald efter en analogi af retsplejelovens regler, herunder reglerne om kompetencen til at træffe beslutning om beslaglæggelse. En udenlandsk anmodning om beslaglæggelse kan kun imødekommes, hvis beslaglæggelse ville kunne gennemføres i forbindelse med en tilsvarende strafferetlig efterforskning her i landet. Gennemførelse af udenlandske anmodninger om beslaglæggelse er endvidere betinget af, at det forhold, som efterforskningen vedrører, er strafbart efter dansk ret (kravet om dobbelt strafbarhed).

Efter retsplejelovens § 801 kan der foretages beslaglæggelse til sikring af bevismidler, til sikring af det offentliges krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde, til sikring af forurettedes krav på tilbagelevering eller erstatning, og når tiltalte har unddraget sig sagens videre forfølgning.

Efter § 802, stk. 1, kan genstande, som en mistænkt har rådighed over, beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstande kan tjene som bevis eller bør konfiskeres, eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage. Efter § 802, stk. 2, kan gods, som en mistænkt ejer, beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og beslaglæggelse anses for nødvendig for at sikre det offentliges krav på sagsomkostninger, krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, bødekrav eller forurettedes krav på erstatning i sagen.

Efter § 802, stk. 3, kan beslaglæggelse af en mistænks hele formue eller en del af denne, herunder formue, som den mistænkte senere måtte erhverve, foretages, såfremt tiltale er rejst for en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og tiltalte har unddraget sig videre forfølgning i sagen.

Efter retsplejelovens § 803, stk. 1, kan genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved en lovovertrædelse er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

5.1. Anvendelsesområde

Rammeafgørelsen omfatter såvel indefrysning af formuegoder og bevismidler, som en mistænkt har rådighed over, som indefrysning af formuegoder og bevismidler, som en ikke-mistænkt har rådighed over. Som nævnt ovenfor er der efter retsplejeloven mulighed for at foretage beslaglæggelse i forhold til den samme personkreds, og rammeafgørelsen nødvendiggør derfor ikke i denne sammenhæng lovændringer.

Rammeafgørelsen omfatter i øvrigt alene indefrysning med henblik på sikring af bevismateriale og med henblik på efterfølgende konfiskation af et formuegode, hvilket er dækket af de gældende regler i retsplejeloven om beslaglæggelse.

5.2. Materielle betingelser

5.2.1. Mistankegrundlag og indikationsbetingelser

Beslaglæggelse i forhold til en mistænkt forudsætter efter retsplejelovens § 802, at den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og at der er grund til at antage, at genstandene kan tjene som bevis eller bør konfiskeres, eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve dem tilbage, eller at beslaglæggelse anses for nødvendig for at sikre det offentliges krav på sagsomkostninger, krav på konfiskation, bødekraft eller forurettedes krav på erstatning i sagen.

For så vidt angår beslaglæggelse af genstande, som en ikke-mistænkt har rådighed over, stilles der efter retsplejelovens § 803 krav om, at der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelse er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

Efter rammeafgørelsens regler vil der ikke være mulighed for at afslå fuldbyrdelse af en indefrysningsskendelse under henvisning til, at der ikke er tilstrækkelig grund til mistanke om et strafbart forhold, at der ikke er grund til at antage, at genstanden vil tjene som bevis eller bør konfiskeres, eller at beslaglæggelse i øvrigt ikke kan anses for nødvendig.

Ved en gennemførelse af rammeafgørelsen i dansk ret vil derfor skulle fastsættes bestemmelser, der tager højde for, at der ikke for så vidt angår kendelser om indefrysning, der fuldbyrdes i medfør af rammeafgørelsens regler, skal foretages en nærmere prøvelse af, om disse betingelser for beslaglæggelse efter dansk ret er opfyldt.

5.2.2. Kriminalitetskrav

Ifølge retsplejelovens § 802, stk. 1 og 2, samt § 803, stk. 1, kan beslaglæggelse af genstande, som en mistænkt har rådighed over, alene finde sted i forbin-

delse med lovovertrædelser, der er undergivet offentlig påtale.

Ved fuldbyrdelse af en indefrysningsskendelse efter rammeafgørelsens regler vil der ikke kunne stilles krav om, at kendelsen vedrører en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og rammeafgørelsen nødvendiggør derfor i denne sammenhæng en lovændring.

Efter rammeafgørelsens artikel 3 skal der ikke foretages en nærmere kontrol af, om forholdet tillige er strafbart i det land, der skal fuldbyrde en indefrysningsskendelse, hvis kendelsen vedrører en forbrydelse omfattet af positiv-listen i artikel 3, stk. 2, og denne forbrydelse kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst tre år i den begærende medlemsstat. Det bemærkes i den forbindelse, at de lovovertrædelser, der er omfattet af listen, som udgangspunkt vil være strafbare i alle medlemsstater.

For så vidt angår forbrydelser, der ikke er omfattet af positiv-listen, kan en anmodning om fuldbyrdelse af en indefrysningsskendelse afslås, hvis forholdet ikke er strafbart i det land, der skal fuldbyrde indefrysningsskendelsen. Der lægges imidlertid op til fleksibel anvendelse af kravet om dobbelt strafbarhed, således at kravet om dobbelt strafbarhed anses for opfyldt, hvis de handlinger, der er beskrevet i kendelsen, svarer til en lovovertrædelse i fuldbyrdelseslandet.

Som nævnt ovenfor kan udenlandske kendelser om beslaglæggelse efter de gældende regler gennemføres her i landet efter en analogi af retsplejelovens regler. Gennemførelse af udenlandske anmodninger om beslaglæggelse er endvidere betinget af, at det forhold, som efterforskningen vedrører, er strafbart efter dansk ret (krav om dobbelt strafbarhed).

Ved en gennemførelse af rammeafgørelsen i dansk ret vil der derfor ved lov skulle fastsættes regler, der tager højde for, at der ikke i forbindelse med fuldbyrdelse af indefrysningsskendelser, der er omfattet af rammeafgørelsens artikel 3, stk. 2, skal foretages en nærmere prøvelse af, om der er tale om strafbare forhold efter dansk ret.

5.3. Afslagsgrunde

Rammeafgørelsen indeholder i artikel 7 regler om, i hvilke tilfælde den anmodede stat vil kunne afslå at anerkende og fuldbyrde en udenlandsk kendelse om indefrysning.

Efter artikel 7 kan den anmodende stat afslå at fuldbyrde en udenlandsk kendelse om indefrysning i tilfælde af mangler ved atesten, i tilfælde hvor den person, som indefrysningsskendelsen vedrører, nyder immunitet eller privilegier, der efter lovgivningen i den

anmodede stat gør det umuligt at fuldbyrde kendelsen, i tilfælde, hvor det på baggrund af attesten må lægges til grund, at det vil være i strid med forbudet mod dobbelt strafforfølgning efterfølgende at overføre bevismidlet til den anmodende stat eller at konfiskere formuegodet, samt i tilfælde, hvor den lovovertrædelse, som kendelsen vedrører, ikke udgør en strafbar handling i medfør af lovgivningen i den anmodede stat, og lovovertrædelsen ikke er omfattet af positiv-listen i artikel 3, stk. 2.

En gennemførelse af rammeafgørelsens artikel 7 vil ikke nødvendiggøre lovændringer, idet der allerede efter gældende regler vil være mulighed for at afslå at fuldbyrde en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse af de i artikel 7 nævnte grunde.

Det bør imidlertid overvejes i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen i dansk ret at fastsætte regler, der udtrykkeligt omhandler anvendelsen af de afslagsgrunde, der er anført i rammeafgørelsens artikel 7.

5.4. Udsættelsesgrunde

Rammeafgørelsen indeholder i artikel 8 regler om, i hvilke tilfælde den anmodede stat vil kunne udsætte fuldbyrdelsen af en udenlandsk kendelse om indefrysning.

Artikel 8 omfatter tilfælde, hvor fuldbyrdelse af kendelsen vil skade en igangværende efterforskning i den anmodede stat, tilfælde, hvor aktivet eller bevismidlet allerede er beslaglagt i forbindelse med en strafferetlig efterforskning, samt tilfælde, hvor anmodningen om indefrysning er fremsat med henblik på efterfølgende konfiskation, og aktivet allerede er omfattet af en beslutning om arrest, der har fortrinsret efter national ret frem for en efterfølgende national indefrysningkendelse i forbindelse med en straffesag.

En gennemførelse af rammeafgørelsens artikel 8 vil ikke nødvendiggøre lovændringer, idet der allerede efter gældende regler vil være mulighed for at udsætte fuldbyrdelsen af en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse af de i artikel 8 nævnte grunde.

Det bør imidlertid overvejes i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen i dansk ret at fastsætte regler, der udtrykkeligt omhandler anvendelsen af de udsættelsesgrunde, der er anført i rammeafgørelsens artikel 8.

5.5. Kompetence og fremgangsmåde

Rammeafgørelsen indeholder en række bestemmelser om behandlingen af anmodninger om fuldbyrdelse af indefrysningkendelser. Disse bestemmelser nødvendiggør visse ændringer i forhold til den måde,

hvorpå anmodninger om beslaglæggelse fra andre EU-lande behandles i dag.

Efter retsplejelovens § 806 træffes beslutning om beslaglæggelse efter politiets begæring, og afgørelsen træffes af retten ved kendelse. Såfremt den, som indgrebet retter sig mod, har givet samtykke til indgrebet, træffes afgørelse om beslaglæggelse dog af politiet. Efter retsplejelovens § 807, stk. 1, iværksætter politiet beslaglæggelsen. Beslaglæggelsen sker indtil videre, men indtil sagens afgørelse kan begæring om hel eller delvis ophævelse af beslaglæggelse fremsættes over for retten af den, der har interesse heri.

I de tilfælde, hvor danske myndigheder til brug for en dansk straffesag ønsker at få beslaglagt genstande, der befinder sig i udlandet, vil det ligeledes være retten, der ved kendelse og efter politiets begæring træffer afgørelse om beslaglæggelse af de pågældende genstande. Kendelsen sendes herefter sammen med en retsanmodning til det land, hvor genstanden befinder sig. Myndighederne i det anmodede land fuldbyrder herefter kendelsen efter de nationale regler i det pågældende land.

En gennemførelse af rammeafgørelsen i dansk ret vil ikke forudsætte lovændringer for så vidt angår fuldbyrdelsen af danske kendelser om beslaglæggelse i udlandet. Det bør imidlertid overvejes at fastsætte nærmere regler om sagsgangen i forbindelse med udarbejdelse og fremsendelse af den attest, der er beskrevet i rammeafgørelsens artikel 4 og 9.

I de tilfælde, hvor Danmark modtager en retsanmodning med henblik på fuldbyrdelse af en udenlandsk kendelse om indefrysning her i landet, sker fuldbyrdelsen i givet fald efter en analogi af retsplejelovens regler om beslaglæggelse. Det vil således som udgangspunkt være retten, der ved kendelse og efter politiets begæring træffer afgørelse om beslaglæggelse på grundlag af den udenlandske kendelse.

Ved en gennemførelse af rammeafgørelsen i dansk ret vil det være muligt at opretholde en ordning, hvor beslaglæggelse på grundlag af en udenlandsk indefrysningkendelse iværksættes af politiet efter forudgående forelæggelse for retten, medmindre den, som indgrebet retter sig mod, har givet samtykke til indgrebet. Rettens afgørelse om beslaglæggelsens gennemførelse træffes i givet fald ved kendelse.

Det kan overvejes i forbindelse med rammeafgørelsens gennemførelse i dansk ret at fastsætte nærmere regler om sagsgangen i forbindelse med modtagelse og behandling af den attest, der er beskrevet i rammeafgørelsens artikel 4 og 9.

Efter artikel 11 i rammeafgørelsen skal medlemsstaterne gennemføre regler, der gør det muligt for den

sigtede, tiltalte eller tredjepart uden opsættende virkning at klage over en kendelse om indefrysning. Den begærende stat skal sikre, at eventuelle frister for indgivelse af klage over indefryningskendelsen anvendes på en måde, der sikrer interesserede parter adgang til effektive retsmidler.

For så vidt angår danske kendelser om beslaglæggelse, som ønskes fuldbyrdet i udlandet, kan rettens afgørelse om beslaglæggelse indbringes for en højere ret i overensstemmelse med retsplejelovens kapitel 85 om kære.

Denne ordning vil kunne fastholdes uændret ved en gennemførelse af rammeafgørelsen i dansk ret.

For så vidt angår udenlandske kendelser om indefrysning, som søges fuldbyrdet i Danmark i medfør af rammeafgørelsens regler, vil en kendelse med henblik på fuldbyrdelse af den udenlandske kendelse ligeledes kunne kæres til en højere ret i overensstemmelse med de almindelige regler om kære.

Den særlige klageordning, der følger af rammeafgørelsens artikel 11, hvoraf det bl.a. fremgår, at de vægtige grunde for afsigelse af indefryningskendelsen kun kan anfægtes ved en appel i den begærende stat, vil imidlertid kræve, at der fastsættes særlige regler herom i dansk ret.

5.6. Tvangsmidler

Efter rammeafgørelsens artikel 5, stk. 2, skal den anmodede stat gennemføre ethvert yderligere tvangsindgreb, som kendelsen kan give anledning til, i overensstemmelse med de procedureregler, der anvendes i den anmodede stat.

Det vil i forbindelse med fuldbyrdelsen af kendelser om indefrysning kunne være relevant at foretage f.eks. ransagning eller give pålæg om edition.

Der er fastsat regler om anvendelsen af disse retsmidler i retsplejelovens kapitel 73 om ransagning og kapitel 74 om edition.

Det bør i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen i dansk ret overvejes, om det kan være relevant at fastsætte nærmere regler om udøvelse af disse tvangsindgreb, når de foretages i tilknytning til fuldbyrdelse af udenlandske kendelser om indefrysning.

5.7. Varighed

Efter rammeafgørelsens artikel 6 skal indefrysningen af formuegodet opretholdes i den anmodede stat, indtil denne har besvaret den anmodning om overførelse af bevismidler til den begærende stat eller en anmodning om konfiskation, som den begærende stat skal fremsende. Den anmodede stat kan dog efter høring af udstedelsesstaten fastsætte betingelser med

henblik på at begrænse indefrysningens varighed. Forinden den anmodede stat ophæver indefrysningen, skal den underrette den begærende stat herom og samtidig give denne stat mulighed for at fremkomme med bemærkninger.

Det fremgår af retsplejelovens § 807 d, stk. 1, at rådighedsberøvelse som følge af beslaglæggelse efter § 802, stk. 1, og § 803, stk. 1, bortfalder senest, når sagen er endeligt sluttet ved dom, påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, medmindre det beslaglagte konfiskeres. Efter retsplejelovens § 805, stk. 2, kan der, hvis indgrebets øjemed kan opnås ved mindre indgribende foranstaltninger, herunder sikkerhedsstillelse, med den, mod hvem indgrebet retter sig, træffes skriftlig aftale herom.

En gennemførelse af rammeafgørelsen i dansk ret nødvendiggør ikke ændringer i forhold til retsplejelovens regler på dette område.

5.8. Erstatning

Det følger af rammeafgørelsens artikel 12, at hvis den anmodede stat efter lovgivningen i det pågældende land er ansvarlig for skade forvoldt over for en sigtet, en mistænkt eller en tredjepart i forbindelse med fuldbyrdelsen af indefryningskendelsen, skal den begærende stat refundere ethvert beløb, som den anmodede stat har udbetalt i erstatning, medmindre erstatningen er begrundet i den adfærd, som den anmodede stat har udvist i forbindelse med fuldbyrdelsen. Bestemmelsen omfatter dog ikke klager over kendelsens substans, som alene kan prøves i den begærende stat.

Retsplejelovens kapitel 93 a indeholder regler om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning. Efter retsplejelovens § 1018 b kan der tillægges en sigtet, der som led i strafferetlig forfølgning har været udsat for andre straffeprocessuelle indgreb end anholdelse og varetægtsfængsling, herunder beslaglæggelse, erstatning, hvis påtale opgives, eller den pågældende frifindes, uden at dette er begrundet i, at den pågældende findes utilregnelig. Erstatning ydes for økonomisk skade samt for lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold. Ifølge § 1018 c kan erstatning ydes, hvis det findes rimeligt, i de tilfælde, hvor der over for en person, der ikke har været sigtet, har været iværksat indgreb som led i en strafferetlig forfølgning. Erstatningskrav, der på grundlag af dansk rets almindelige erstatningsregler, rejses af sigtede, domfældte eller andre i anledning af strafferetlig forfølgning, behandles efter begæring efter reglerne i kapitel 93, jf. § 1018 h.

Bestemmelserne finder anvendelse i forhold til indgreb, der gennemføres her i landet, samt i forhold til

indgreb, der gennemføres i udlandet på begæring af danske myndigheder.

Det bør i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen i dansk ret overvejes, om der er behov

for at fastsætte særlige bestemmelser om refusion af beløb, som den anmodede stat måtte have udbetalt i erstatning i forbindelse med fuldbyrdelsen af en dansk afgørelse.

RÅDETS RAMMEAFGØRELSE .../.../RIA

af

om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR –

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31, litra a), og artikel 34, stk. 2, litra b),

under henvisning til initiativ fra Den Franske Republik, Kongeriget Sverige og Kongeriget Belgien,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Råd støttede på mødet den 15. og 16. oktober 1999 i Tammerfors princippet om gensidig anerkendelse, der bør være hjørnestenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civilretlige og det strafferetlige område.
- (2) Princippet om gensidig anerkendelse bør også gælde kendelser, der afsiges under straffesagens forberedelse, især når de giver de kompetente myndigheder mulighed for hurtigt at sikre bevismateriale og beslaglagte formuegoder, der let kan flyttes.
- (3) Den 29. november 2000 vedtog Rådet i overensstemmelse med konklusionerne fra Tammerfors et program med foranstaltninger til gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager, som gav første prioritet (foranstaltning 6 og 7) til vedtagelse af et instrument, der anvender princippet om gensidig anerkendelse på indefrysning af bevismaterialer og formuegoder.
- (4) Et samarbejde mellem medlemsstaterne på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og umiddelbar fuldbyrdelse af retsafgørelser forudsætter, at der er tillid til, at de afgørelser, der skal anerkendes og fuldbyrdes, altid vil blive truffet i overensstemmel-

se med principperne om legalitet, subsidiaritet og proportionalitet.

- (5) De rettigheder, som tilkommer en berørt part eller godtroende tredjemand, bør sikres.
- (6) Denne rammeafgørelse overholder de grundlæggende rettigheder og principper, som anerkendes i artikel 6 i TEU og afspejles i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig kapitel VI. Intet i denne rammeafgørelse kan fortolkes som et forbud mod at nægte at indefryse formuegoder, for hvilke der er afsagt en indefrysningkendelse, hvis der er objektive grunde til at formode, at indefrysningkendelsen er afsagt med det formål at retsforfølge eller straffe en person på grund af vedkommendes køn, race, religion, etniske baggrund, nationalitet, sprog, politiske overbevisning eller seksuelle orientering, eller at den pågældendes situation kan blive skadet af en af disse grunde. Denne rammeafgørelse er ikke til hinder for, at medlemsstaterne anvender deres egne forfatningsmæssige bestemmelser om ret til en retfærdig rettergang, foreningsfrihed, pressefrihed og ytringsfrihed i andre medier –

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

AFSNIT I

ANVENDELSESOMRÅDE

ARTIKEL 1

Formål

Formålet med denne rammeafgørelse er at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat skal anerkende og på sit område fuldbyrde en indefrysningkendelse afsagt af en judiciel myndighed i en anden medlemsstat. Den indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende

retsprincipper, således som de er knæsat ved artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

ARTIKEL 2

Definitioner

I denne rammeafgørelse forstås ved

- a) »udstedelsesstat«: den medlemsstat, i hvilken en judiciel myndighed som defineret i udstedelsesstatens nationale ret har afsagt, godkendt eller på anden vis bekræftet en indefrysningkendelse i forbindelse med en straffesag
- b) »fuldbyrdesstat«: den medlemsstat, på hvis område formuegoderne eller bevismaterialet befinder sig
- c) »indefrysningkendelse«: enhver foranstaltning, der er truffet af en kompetent judiciel myndighed i udstedelsesstaten med henblik på midlertidigt at forhindre enhver destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af formuegoder, der kan konfiskeres, eller bevismateriale
- d) »formuegoder«: formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, samt juridiske dokumenter og papirer, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder, når de pågældende formuegoder af den kompetente judicielle myndighed i udstedelsesstaten anses for:
 - at være udbyttet af en af de i artikel 3 omhandlede lovovertrædelser eller et aktiv, der helt eller delvis svarer til værdien af et sådant udbytte, eller
 - at være redskaber eller genstande anvendt i forbindelse med en sådan lovovertrædelse
- e) »bevismateriale«: genstande, dokumenter eller data, der kan fremlægges som bevis ved strafferetlig forfølgning af en af de i artikel 3 omhandlede lovovertrædelser.

ARTIKEL 3

Lovovertrædelser

1. Denne rammeafgørelse finder anvendelse på indefrysningkendelser, der afsiges med henblik på:

- i) sikring af bevismateriale eller
- ii) efterfølgende konfiskation af formuegode

2. Følgende lovovertrædelser, som defineret i udstedelsesstatens ret, og som i udstedelses-

staten straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst 3 år, underkastes ikke kontrol af dobbelt strafbarhed:

- deltagelse i en kriminel organisation – terrorisme – menneskehandel
- seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi
- ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer – ulovlig handel med våben, ammunition og sprængstoffer
- bestikkelse – svig, herunder svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, som omhandlet i konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- falskmøntneri og forfalskning af euroen
- internetkriminalitet
- miljøkriminalitet, herunder ulovlig handel med truede dyrearter og ulovlig handel med truede plantearter og træsorter
- sluserkriminalitet
- forsægtligt manddrab, grov legemsbeskadigelse
- ulovlig handel med menneskevæv og -organer
- bortførelse, frihedsberøvelse og gidseltagning
- racisme og fremmedhad
- organiseret eller væbnet tyveri
- ulovlig handel med kulturgoder, herunder antikviteter og kunstgenstande – bedrageri
- afkrævning af beskyttelsespenge og pengeafpresning
- efterligninger og fremstilling af piratudgaver af produkter
- forfalskning af officielle dokumenter og ulovlig handel med falske dokumenter
- forfalskning af betalingsmidler
- ulovlig handel med hormonpræparater og andre vækstfremmende stoffer – ulovlig handel med nukleare og radioaktive materialer
- ulovlig handel med stjålne motorkrøtøjer
- voldtægt
- brandstiftelse
- strafbare handlinger omfattet af Den Internationale Straffedomstols straffemyndighed – skibs- eller flykapring
- sabotage.

3. Rådet kan til enhver tid med enstemmighed og efter høring af Europa-Parlamentet på betingelserne i artikel 39, stk. 1, i TEU beslutte at tilføje andre kategorier af overtrædelser på listen i stk. 1. Rådet overvejer i lyset af den rapport, som

Kommissionen forelægger det i medfør af artikel 14, om listen skal udvides eller ændres.

4. I andre end de i stk. 2 nævnte tilfælde kan fuldbyrdelsesstaten lade anerkendelse og fuldbyrdelse af en indefrysningsskendelse, der er afsagt i medfør af stk. 1, nr. i), være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for kendelsen, udgør en lovetrædelse efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af dette efter udstedelsesstatens lovgivning. I andre end de i stk. 2 nævnte tilfælde kan fuldbyrdelsesstaten lade anerkendelse og fuldbyrdelse af en indefrysningsskendelse, der er afsagt i medfør af stk. 1, nr. ii), være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for kendelsen, udgør en lovetrædelse, som efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning tillader en sådan indefrysning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af dette efter udstedelsesstatens lovgivning.

AFSNT II

PROCEDURE FOR FULDBYRDELSE AF INDEFRYSNINGSKENDELSER

ARTIKEL 4

Fremsendelse af indefrysningsskendelser

1. En indefrysningsskendelse som defineret i denne rammeafgørelse fremsendes af den judicielle myndighed, der har afsagt den, sammen med den i artikel 9 omhandlede attest direkte til den judicielle myndighed, der er kompetent til at fuldbyrde den, ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation på en måde, der tillader fuldbyrdelsesstaten at fastslå ægtheden.

2. Det Forenede Kongerige og Irland kan inden den i artikel 14, stk. 1, nævnte dato fremsætte en erklæring om, at indefrysningsskendelsen samt attesten skal fremsendes gennem en central myndighed eller centrale myndigheder, som de specificerer i erklæringen. En sådan erklæring kan til enhver tid ændres ved hjælp af en ny erklæring eller trækkes tilbage. Enhver erklæring eller notifikation om tilbagetrækning skal deponeres i Generalsekretariatet for Rådet og meddeles Kommissionen. Disse medlemsstater kan til enhver tid ved hjælp af en yderligere erklæring begrænse en sådan erklærings rækkevidde med henblik på at give stk. 1 større virkning. Dette bliver obligatorisk, når bestemmelserne om gen-

sidig retshjælp i Schengen-gennemførelseskonventionen får virkning for dem.

3. Hvis den judicielle myndighed, der er kompetent til at fuldbyrde kendelsen, ikke er udstedelsesstatens judicielle myndighed bekendt, foretager denne alle nødvendige undersøgelser, herunder via kontaktpunkterne i det europæiske retlige netværk, for at fremskaffe oplysningerne fra fuldbyrdelsesstaten.

4. Når den judicielle myndighed i fuldbyrdelsesstaten, som modtager en indefrysningsskendelse, ikke har kompetence til at anerkende den og træffe de nødvendige foranstaltninger til at fuldbyrde den, fremsender den på embeds vegne indefrysningsskendelsen til den judicielle myndighed, der er kompetent til at fuldbyrde den, og underretter den judicielle myndighed i udstedelsesstaten, som har afsagt kendelsen, herom.

ARTIKEL 5

Anerkendelse og øjeblikkelig fuldbyrdelse

1. Fuldbyrdelsesstatens kompetente judicielle myndigheder anerkender uden yderligere formaliteter en indefrysningsskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 4, og træffer omgående de nødvendige foranstaltninger med henblik på øjeblikkeligt at fuldbyrde den på samme måde, som hvis der havde været tale om en indefrysningsskendelse, der var afsagt af fuldbyrdelsesstaten, medmindre den pågældende myndighed beslutter at påberåbe sig en af de i artikel 7 omhandlede grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse eller en af de i artikel 8 omhandlede grunde til udsættelse.

Når det er nødvendigt af hensyn til det indsamlede bevismateriales gyldighed og under forudsætning af, at sådanne formelle krav og procedurer ikke er i modstrid med de grundlæggende principper i fuldbyrdelsesstatens ret, skal den judicielle myndighed i fuldbyrdelsesstaten ligeledes i forbindelse med fuldbyrdelsen af indefrysningsskendelsen overholde de formelle krav og proceduren, som den kompetente judicielle myndighed i udstedelsesstaten udtrykkeligt angiver.

Der redegøres omgående for fuldbyrdelsen af indefrysningsskendelsen over for udstedelsesstatens kompetente myndighed ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

2. Eventuelle yderligere tvangsmidler, som indefrysningsskendelsen nødvendiggør, tages i brug i overensstemmelse med de procedureregler, der anvendes i fuldbyrdelsesstaten.

3. De kompetente judicielle myndigheder i fuldbyrdelsesstaten skal træffe afgørelse om indefrysningsskendelsen og meddele denne afgørelse snarest muligt og, om praktisk muligt, inden for 24 timer efter modtagelse af indefrysningsskendelsen.

ARTIKEL 6

Indefrysningens varighed

1. Indefrysningen af formuegoderne opretholdes i fuldbyrdelsesstaten, indtil denne har taget endelig stilling til en anmodning efter artikel 10, stk. 1, litra a) eller b).

2. Fuldbyrdelsesstaten kan dog i overensstemmelse med sin lovgivning og praksis efter høring af udstedelsesstaten opstille betingelser, der er afpasset efter sagens omstændigheder, med henblik på at begrænse indefrysningens varighed. Hvis fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med disse betingelser påtænker at ophæve foranstaltningen, underretter den udstedelsesstaten herom og giver denne mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger.

3. Udstedelsesstatens judicielle myndigheder skal omgående underrette fuldbyrdelsesstatens judicielle myndigheder om ophævelsen af indefrysningsskendelsen. I så fald er det fuldbyrdelsesstatens ansvar at ophæve foranstaltningen så hurtigt som muligt.

ARTIKEL 7

Grunde til at afslå anerkendelse eller fuldbyrdelse

1. Fuldbyrdelsesstatens kompetente judicielle myndigheder må kun afslå at anerkende eller fuldbyrde indefrysningsskendelsen

- a) hvis den i artikel 9 omhandlede attest ikke foreligger, er mangelfuldt udfærdiget eller er i åbenlys uoverensstemmelse med indefrysningsskendelsen
- b) hvis der i henhold til fuldbyrdelsesstatens lovgivning foreligger en immunitet eller et privilegium, der gør det umuligt at fuldbyrde indefrysningsskendelsen

c) hvis det umiddelbart af oplysningerne i attesten fremgår, at ydelse af retshjælp i henhold til artikel 10 i forbindelse med den lovovertrædelse, der ligger til grund for indefrysningsskendelsen, strider mod *ne bis in idem*-princippet

d) hvis det forhold, der ligger til grund for en indefrysningsskendelse i et af de tilfælde, der er nævnt i artikel 3, stk. 4, ikke udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdelseslandets lovgivning; for så vidt angår skatter, afgifter, told og valutahandel må fuldbyrdelse af en indefrysningsskendelse dog ikke afslås med den begrundelse, at fuldbyrdelseslandets lovgivning ikke foreskriver opkrævning af samme type skatter og afgifter eller ikke indeholder samme type regler om skatter, afgifter, told og valutahandel som udstedelseslandets lovgivning.

2. I det i stk. 1, litra a), omhandlede tilfælde kan den kompetente judicielle myndighed

- fastsætte en frist, inden for hvilken attesten skal foreligge eller foreligge i komplet eller rettet tilstand, eller
- acceptere et tilsvarende dokument eller
- give den udstedende myndighed dispensation, hvis den mener at være tilstrækkeligt informeret.

3. Et afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse skal besluttes omgående og omgående meddeles udstedelsesstatens kompetente judicielle myndigheder ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

4. Hvis det i praksis viser sig umuligt at fuldbyrde indefrysningsskendelsen, fordi formuegoderne eller bevismaterialet er forsvundet, er blevet destrueret eller ikke findes på det i attesten angivne sted, eller fordi det ikke, selv efter høring af udstedelsesstaten, er angivet tilstrækkeligt præcist, hvor formuegoderne eller bevismaterialet befinder sig, underrettes udstedelsesstatens kompetente judicielle myndigheder ligeledes omgående.

ARTIKEL 8

Grunde til at udsætte fuldbyrdelsen

1. Den kompetente judicielle myndighed kan udsætte fuldbyrdelsen af en indefrysningsskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 4

- a) indtil et tidspunkt, som den finder passende, hvis fuldbyrdelsen kan skade en igangværende strafferetlig efterforskning, eller
- b) indtil ophævelse af en eventuel allerede afsagt kendelse i forbindelse med en straffesag, der har medført indefrysning af de pågældende formuegoder eller det pågældende bevismateriale,
- c) indtil ophævelse af en kendelse i forbindelse med en straffesag, der har medført indefrysning af formuegoder med henblik på efterfølgende konfiskation, hvor de pågældende formuegoder allerede er genstand for en kendelse, som er afsagt i forbindelse med andre retlige procedurer i fuldbyrdelsesstaten. Denne bestemmelse finder imidlertid kun anvendelse, når en sådan kendelse har fortrinsret frem for en efterfølgende national indefrysningskendelse i forbindelse med en straffesag i henhold til national ret.

2. Der redegøres omgående for udsættelsen af indefrysningskendelsens fuldbyrdelse, herunder for grundene til udsættelsen og om muligt for udsættelsens forventede varighed, over for udstedelsesstatens kompetente myndighed ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

3. Så snart grunden til udsættelsen er ophørt med at eksistere, træffer den kompetente judicielle myndighed omgående de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fuldbyrde indefrysningskendelsen og underretter udstedelsesstatens kompetente myndighed herom ved hjælp af ethvert middel, som kan frembringe skriftlig dokumentation.

4. Fuldbyrdelsesstatens judicielle myndighed underretter udstedelsesstatens judicielle myndighed om enhver anden begrænsende foranstaltning, som de pågældende formuegoder måtte blive underlagt.

ARTIKEL 9

Attest

1. Den kompetente judicielle myndighed i udstedelsesstaten, der har beordret foranstaltningen, undertegner attesten på den i bilaget angivne standardformular og bekræfter, at oplysningerne er korrekte.

2. Attesten oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i fuldbyrdelsesstaten.

3. Enhver medlemsstat kan i forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller på et senere tidspunkt i en erklæring, der deponeres i Generalsekretariatet for Rådet, angive, at den accepterer en oversættelse til et eller flere andre af de officielle sprog, der anvendes af De Europæiske Fællesskabers institutioner.

ARTIKEL 10

Efterfølgende behandling af de indefrosne formuegoder

1. Den i artikel 4 omhandlede fremsendelse

- a) ledsages af en anmodning om overførsel af bevismaterialet til udstedelsesstaten, eller
- b) ledsages af en anmodning om konfiskation med henblik på enten fuldbyrdelse af en konfiskationskendelse, der er afsagt i udstedelsesstaten, eller konfiskation i fuldbyrdelsesstaten og efterfølgende fuldbyrdelse af en sådan eventuel kendelse, eller
- c) indeholder en instruks i attesten om, at formuegoderne skal forblive i fuldbyrdelsesstaten, indtil der foreligger en anmodning efter litra a) eller b). Udstedelsesstaten skal i attesten angive den (anslåede) dato for en sådan anmodnings fremsendelse. Artikel 6, stk. 2, finder anvendelse.

2. De i stk. 1, litra a) og b), omhandlede anmodninger fremsendes af udstedelsesstaten og behandles af fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med de gældende regler for gensidig retshjælp i straffesager og de gældende regler for internationalt samarbejde om konfiskation.

3. Uanset reglerne for gensidig retshjælp i stk. 2 må fuldbyrdelsesstaten imidlertid ikke begrunde et afslag på anmodninger som nævnt i stk. 1, litra a), med, at der ikke er dobbelt strafbarhed, hvis disse anmodninger vedrører de i artikel 3, stk. 2, omhandlede lovovertrædelser, og disse lovovertrædelser medfører mindst 3 års frihedsstraf i udstedelsesstaten.

ARTIKEL 11

Retsmidler

1. Medlemsstaterne indfører de nødvendige ordninger for at sikre, at alle interesserede par-

Bilag til f. t. beslutn. vedr. indefrysning af formuegoder eller bevismateriale

ter, herunder tredjemand i god tro, råder over retsmidler uden opsættende virkning i forbindelse med en indefrysningsskendelse, der fuldbyrdes i medfør af artikel 5, med henblik på at beskytte deres legitime interesser; appellen indgives for en domstol i udstedelsesstaten eller fuldbyrdelsesstaten i overensstemmelse med den pågældende stats nationale ret.

2. De vægtige grunde for afsigelse af indefrysningsskendelsen kan kun anfægtes ved appel for en domstol i udstedelsesstaten.

3. Hvis appellen indgives i fuldbyrdelsesstaten, orienteres den judicielle myndighed i udstedelsesstaten herom og om appellens anbringender, så den kan fremlægge de argumenter, den finder nødvendige. Den orienteres om appellens udfald.

4. Udstedelsesstaten og fuldbyrdelsesstaten træffer de nødvendige foranstaltninger for at gøre det lettere at indgive en appel som omhandlet i stk. 1, navnlig ved at give de berørte parter de relevante oplysninger.

5. Udstedelsesstaten sikrer, at eventuelle frister for indgivelse af den i stk. 1 omhandlede appel anvendes på en måde, der garanterer interesserede parter adgang til effektive retsmidler.

*ARTIKEL 12**Refusion*

1. Hvis fuldbyrdelsesstaten i henhold til sin lovgivning er ansvarlig for skade, der er forvoldt en af de i artikel 11 omhandlede parter i forbindelse med fuldbyrdelse af en indefrysningsskendelse, der er fremsendt til den i medfør af artikel 4, refunderer udstedelsesstaten fuldbyrdelsesstaten de beløb, denne har ydet i erstatning i henhold til dette ansvar til nævnte part, med mindre og i det omfang skaden eller en del af skaden

udelukkende skyldes fuldbyrdelsesstatens handlinger, jf. dog artikel 11, stk. 2.

2. Stk. 1 berører ikke medlemsstaternes nationale ret vedrørende fysiske eller juridiske personers krav om skadeserstatning.

AFSNIT III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

*ARTIKEL 13**Geografisk anvendelsesområde*

Denne rammeafgørelse gælder også for Gibraltar.

*ARTIKEL 14**Iværksættelse*

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme denne rammeafgørelse senest den [...].

2. Medlemsstaterne meddeler inden samme tidspunkt Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen teksten til de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. På baggrund af en rapport udarbejdet ud fra disse oplysninger og en skriftlig rapport fra Kommissionen vurderer Rådet inden den [...], i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne rammeafgørelse.

3. Generalsekretariatet for Rådet underretter medlemsstaterne og Kommissionen om de erklæringer, der fremsættes i medfør af artikel 9, stk. 3.

*ARTIKEL 12**Ikrafttræden*

Denne rammeafgørelse træder i kraft på datoen for offentliggørelsen i EF-tidende.

Udfærdiget i, den

På Rådets vegne

Formand

TIL RAMMEAFGØRELSEN**Attest, jf. artikel 9**

1. Udstedelsesstat¹⁾
2. Domstol eller anden judiciel myndighed, der afsiger eller træffer afgørelse om indefrysning og udsteder attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post²⁾
 - 2.4. Sprog, som kan anvendes ved henvendelse til den udstedende myndighed:³⁾
 - 2.4.1. Tysk
 - 2.4.2. Engelsk
 - 2.4.3. osv.
3. Lovovertrædelse(r), der ligger til grund for indefrysningskendelsen
 - 3.1. ulovlig handel med narkotika
 - 3.2. svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser
 - 3.3. hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
 - 3.4. falskmøntneri i forbindelse med euroen
 - 3.5. bestikkelse
 - 3.6. menneskehandel
4. Den mistænkte
 - 4.1. navnet på den/de mistænkte, så vidt dette kendes
5. Beskrivelse af de relevante forhold, der ligger til grund for indefrysningskendelsen, og kort fremstilling af de faktiske omstændigheder, som den judicielle myndighed, der afsiger indefrysningskendelsen og udsteder attesten har kendskab til
6. Indefrysningskendelse
 - 6.1. dato
 - 6.2. kendelsens formål
 - 6.2.1. konfiskation på et senere tidspunkt
 - 6.2.2. tilvejebringelse af bevismateriale
 - 6.3. Formuegode eller bevismateriale omhandlet i indefrysningskendelsen
 - 6.3.1. præcis beskrivelse af formuegoderne eller bevismaterialet og, hvis det drejer sig om en indefrysningskendelse vedrørende værdien af udbytte, angivelse af det maksimumsbeløb, der søges inddrevet i forbindelse med formuegoderne
 - 6.3.2. præcis angivelse af, hvor formuegoderne eller bevismaterialet befinder sig
 - 6.3.3. den part, der har formuegoderne i depot, eller formuegodernes eller bevismaterialets kendte faktiske ejer, hvis der er tale om forskellige personer

7. Foranstaltning, som fuldbyrdsstaten skal træffe efter at have fuldbyrdet indefrysningkendelsen
 - 7.1. overføre bevismaterialet til udstedelsesstaten
 - 7.1.1. anmodning er vedlagt
 - 7.1.2. dato for anmodningens fremsendelse
 - 7.2. beholde formuegodet i fuldbyrdsstaten med henblik på fuldbyrdelse af en konfiskationskendelse
 - 7.2.1. anmodning om fuldbyrdelse af en konfiskationskendelse afsagt i udstedelsesstaten den ... (dato) er vedlagt
 - 7.2.2. anmodning om konfiskation i fuldbyrdsstaten og efterfølgende håndhævelse af en sådan kendelse er vedlagt
 - 7.2.3. anslået dato for fremsendelse af den i 7.2.1 eller 7.2.2 nævnte anmodning
8. Person, som kan give oplysninger om procedurerne for indgivelse af appel i udstedelsesstaten og om den retshjælp og de oversættelsesfaciliteter, der er til rådighed.
 1. Navn
 2. Adresse
 3. Tlf./fax/e-post

9. Supplerende oplysninger³⁾

10. Teksten til indefrysningkendelsen er vedlagt denne attest

- 1) Alle attestens rubrikker anføres på de officielle EU-sprog; om nødvendigt anføres oversættelsen af rubrikkerne på bagsiden af dokumentet med en henvisning til et tal på forsiden.
- 2) Telefon- og faxnumre skal angives fuldt ud (dvs. som ved opkald fra udlandet), og der skal så vidt muligt anføres numre på direkte linjer.
- 3) Denne oplysning er ikke obligatorisk og er ikke omfattet af artikel 9.

Udstedelsesstatens judicielle myndighed bekræfter, at oplysningerne i denne attest er korrekte.

Udfærdiget i, den.....

Underskrift og/eller stempel

Til beslutningsforslag nr. B 159. Skriftlig fremsættelse (23. april 2003)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om udkast til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale.

(Beslutningsforslag nr. B 159).

Beslutningsforslaget indebærer, at Folketinget giver sit samtykke til, at Danmark i Rådet for Den Europæiske Union medvirker til vedtagelsen af udkast til rammeafgørelse om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale.

Baggrunden for udkastet til rammeafgørelse er et ønske om med fuld respekt af grundlæggende retsprincipper at forenkle og effektivisere procedurerne i forbindelse med gennemførelsen af en beslaglæggelse af formuegoder eller bevismidler i et andet EU-land som led i retsforfølgningen af strafbare forhold. De nuværende procedurer er komplicerede og tidskrævende, hvilket indebærer risiko for, at formålet med en beslaglæggelse forspildes, og at muligheden for at sikre bevismidler eller strafbart udbytte forringes.

Udkastet til rammeafgørelse er udarbejdet med hjemmel i artikel 34, stk.2, litra b), i Traktaten om Den Europæiske Union, hvorefter Rådet på initiativ af en medlemsstat eller Kommissionen med enstemmighed kan vedtage rammeafgørelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

Rammeafgørelser er bindende for medlemsstaterne med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme form og midler for gennemførelsen. Rammeafgørelser indebærer ikke umiddelbar anvendelighed.

Udkastet til rammeafgørelse vedrører fuldbyrdelsen af kendelser afsagt af judicielle myndigheder, som tager sigte på midlertidigt at fratage en person rådigheden over genstande eller formuegoder, der kan tjene som bevis eller som eventuelt vil kunne konfiskeres som led i en straffesag.

Udkastet til rammeafgørelse indeholder bestemmelser, der fastlægger, i hvilke tilfælde medlemsstaterne vil være forpligtede til at fuldbyrde en kendelse om indefrysning fra en anden medlemsstat, og udkastet fastlægger herudover, i hvilke tilfælde medlemsstaterne kan afslå at anerkende og fuldbyrde en indefrysningkendelse afsagt i en anden medlemsstat. Desuden indeholder udkastet til rammeafgørelsen en række bestemmelser af proceduremæssig karakter.

En gennemførelse af rammeafgørelsen i dansk ret vil nødvendiggøre lovændringer. Den væsentligste lovgivningsmæssige konsekvens af rammeafgørelsen vil være, at der skal fastsættes nærmere regler for fuldbyrdelse af kendelser fra andre EU-lande om indefrysning - det vil sige beslaglæggelse - af formuegoder eller bevismidler bl.a. med henblik på, at der ikke foretages en nærmere efterprøvelse af mistankegrundlaget og nødvendigheden af indefrysningen, ligesom der i forhold til visse forbrydelser ikke vil skulle foretages en nærmere prøvelse af, om der er tale om strafbare forhold efter dansk ret. Endvidere vil der ved fuldbyrdelse af en udenlandsk indefrysningkendelse efter rammeafgørelsens regler ikke kunne stilles krav om, at kendelsen vedrører en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale.

Danmarks medvirken til Rådets vedtagelse af rammeafgørelser, der kræver ændringer af dansk lovgivning, forudsætter Folketingets forudgående samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1.